

17/06/2019

Aprendre a escriure arguments científics. Una experiència amb futurs mestres.

Millorar la competència argumentativa és prioritari per ajudar els estudiants a desenvolupar el pensament científic. Resulta bàsic, doncs, que els futurs mestres compreguin la ciència i aprenguin a construir el raonament científic durant la seva formació professional. Aquest estudi analitza la progressió d'aquesta competència en una experiència docent a l'assignatura Psicologia Evolutiva, en grups d'estudiants del Grau de Mestres en Educació Primària.

Imatge: Servei d'Audiovisuals de la Facultat de Ciències de l'Educació

Tot i que els docents considerin l'argumentació com una competència essencial que els estudiants han d'aprendre, la recerca mostra que les pràctiques diàries a l'aula estan lluny d'involucrar als estudiants en una argumentació científica significativa. En aquest sentit són molt recomanades tasques d'aprenentatge basades en la indagació (pràctiques epistèmiques) que parteixen de l'anàlisi de fets o casos, guiats per preguntes obertes que exigeixen revisar els fonaments de les idees i proposar solucions a certs problemes.

Sobre aquesta base, observem el progrés de l'escriptura argumentativa científica de futurs mestres en una sèrie de tasques dissenyades com a pràctiques epistèmiques en l'assignatura psicologia evolutiva. Per a avaluar la qualitat de l'argumentació es va elaborar una rúbrica que

permet qualificar els elements claus de l'argumentació escrita: Qualitat de les Idees centrals, Raonament (reflexió convincent), Intertextualitat (ús eficient de cites bibliogràfiques), domini del Llenguatge Acadèmic, Coherència (estructura del text en eixos temàtics que afavoreixen la progressió del raonament i la construcció de significats), Cohesió (idees agrupades en clars blocs temàtics, relacionats i contrastats a través de marcadors textuais adequats) i Aspectes formals (correcció gramatical i ortogràfica).

En general, les pràctiques epistèmiques dissenyades des de l'enfocament de l'aprenentatge progressiu, van tenir un impacte positiu en l'adquisició de les normes epistèmiques en l'argumentació discursiva. No obstant això, aquest estudi mostra una nova perspectiva: els nostres estudiants comencen amb un baix nivell d'intertextualitat i l'evolució d'aquest aspecte és poc notori. Això suggereix que, entre totes les habilitats argumentatives, la intertextualitat pot ser la més difícil d'assolir. Les nostres anàlisis també evidencien que, amb el suport adequat, els estudiants poden millorar en aspectes com la cohesió i la coherència de la seva argumentació. Aquestes serien habilitats més fàcils d'aconseguir.

En definitiva, contribuir a millorar aquesta competència és un desafiament i un repte prioritari en la formació de mestres. Un enfocament transversal per a l'aprenentatge de l'argumentació podria ser un escenari ideal perquè els futurs docents dominin i puguin practicar aquesta competència en diferents matèries. Tot i que, aquest enfocament requereixi generalment alts nivells de coordinació per part dels docents (per exemple, compartint rúbriques, guions epistèmics, programari...), eventualment els beneficis d'aprenentatge per als futurs mestres compensin aquests esforços inicials.

Ibis M. Alvarez Valdivia

Departament de Psicologia Bàsica, Evolutiva i de l'Educació

Universitat Autònoma de Barcelona

ibismarlene.alvarez@uab.cat

Referències

[View low-bandwidth version](#)